

■ Ema. FOTO: PRESSBILD

ske främst för boomers. Men resa-äta gott-skratta är ingen dålig tripp i coronatider. När man följt **Steve Coogan** och **Rob Brydon** på tre bil-resor genom underbara landskap känns de som gamla bekanta – de är de där underhållande som man vill hänga med för deras imitationer av andra skådisar, sångriffs och elaka puttdowns, trots att man har hört deras grej förut. Denna gång reser de i Odysseus kölvatten, hittar lyxigare restauranger än jag nånsin sett i Grekland. Charmen ligger i hur de två polarna försöker överträffa varandra, förklara sina dåliga vitsar och aldrig utvecklas trots att de nått övre medelåldern. Men det är mindre ragg och mer allvar: äktenskapligt vaniljsex och föräldrars död.

● Själö

Själö är en dokumentär av **Lotta Petronella**, K & A:s finlandssvenska inslag. I vackra, dröjande, sugande välkomponerade bilder skildras det legendariska *Själö* – sjukhus för spetälska från år 1624, sedan för sinnessjuka, bekant från **Johanna Holmströms** roman. En asylinrättning för kvinnor som inte hade någon plats i samhället och tvingades stanna på ön på livstid. Idyllisk natur under alla årstider, tomma byggnader, föremål som patientjournaler och medicinska teckningar av böldtäckta ansikten, brevcitat från de inspärrade kvinnorna, dagens unga kvinnor som samlar in forskningsmaterial om insekter, växtlivet och det döende havet – ”en värld jag visste fanns men aldrig hade sett med egna ögon. Under mikroskopet ser den ut som stjärnhimlen”. Hypnotiskt och stämningsfullt, fin ljudvärld, men lite utdraget.

Martina Moliis-Mellberg

● Ema

Den chilenska regissören **Pablo Larraín**s *Ema* är ett punkigt, vibrerande drama som badar i neon och skenet från eldsvådor. Känslan av att se på en musikvideo förstärks av dansmontage och en utsökt ljudmatta signerad **Nicolás Jaar**. Själva berättelsen, om dansaren Ema (en superb **Mariana Di Girolamo**), koreografen Gastón (**Gael García Bernal**) och barnet de adopterade och sedan gav tillbaka, är fragmentarisk och otydlig, men så är Larraín mer intresserad av att fånga Emas inre. Det är medvetet stil framför story, men vad gör det när det är så här snyggt och levande.

● No hard feelings

Faraz Shariats debutfilm *No hard feelings* är en öm och kaxig berättelse om Parvis (**Benjamin Radjaipour**), en ung tysk kille med iranska rötter som i mötet med det asylsökande syskonparet Bana (**Banafshe Hourmazdi**) och Amon (**Eidin Jala-li**) konfronteras med sina egna känslor av mellanförskap. Shariat väver samman en verkligt modern kärlekssaga med brännande frågor om queer identitet, strukturell rasism, migration och europeisk flyktingpolitik. Det är självsäkert, sensuellt och hoppfullt.

● Waves

Waves, skriven och regisserad av **Trey Edward Shults**, är nästan som två filmer i en, en slags före och efterberättelse om en svart familj i Florida som försöker navigera såväl interna som externa förväntningar, förhoppningar och relationer. Den första halvan är explosiv, driven av ett rasande tempo och en musikalisk

lyhördhet som för tankarna till tv-serien *Euphoria*, medan den andra halvan rör sig mera mot melodramat, stundvis lite väl övertydlig och innerlig men fortsättningsvis vacker och oerhört välspelad.

● Mogul Mowgli

Riz Ahmed står för en tour de force i **Bassam Tariqs** pulserande art-housedrama *Mogul Mowgli*. Han spelar rapparen Zed som drabbas av en muskelsjukdom precis innan han ska ut på Europaturné, och i stället tvingas stanna i London hos sin familj. Zed, egentligen **Zaheer**, har länge flytt sina pakistanska rötter, och Tariq utforskar här assimilation som uttryck för internaliserat självhat, mellanförskap, familjedynamik och brittisk identitet. Det går inte att slita blicken från Ahmed, som även skrivit manuset tillsammans med Tariq.

● Yalda, a night for forgiveness

I *Yalda, a night for forgiveness* tar den iranska regissören **Massoud Bakhshi** berättelsen om en ung kvinna dömd till döden för mordet på sin man och försätter handlingen till inspelningen av en reality-tv-show, där släktingar till offer har möjlighet att förlåta förövare och således reducera deras straff. Allt medan publiken röstar om sina sympatier. Det är ett fascinerande och smart, om än lite tunt, melodrama där traditionella, religiöst betingade, patriarkala strukturer (tillfälliga äktenskap, blodspengar, dödsstraff etcetera) blandas samman med den moderna tv-produktionens maskineri och vinklingar.

SARA EHNHOLM HIELM

MARTINA MOLIIS MELLBERG

Humant om sorg och glädje

Sans souci är en föreläsning-föreställning som förvandlar det abstrakta och det invecklade till lättgreppbart och inbjudande.

SCENKONST

Sans souci

Arbetsgrupp: Henriikka Himma, Fabian Nyberg och Leissi. Cirkus Maximus föreställning på Viirus studioscen 15.9.

Sans souci är ett verk som illustrerar en av mina favoritaspekter av performancekonsten. Tvärtemot stereotypen om en elitistisk, ”svår” konstform som kräver förhandsintresse och kunskap för att greppa kan den också göra abstrakta och invecklade teman konkreta, lätta och inbjudande för en utomstående att greppa.

Först av allt, en underhållande sidonotering: för andra gången i rad denna teaterhöst inleds programmet med en stiliserat omsorgsfull handtvätt. Trots att både *Sans souci* och **Malin Kiveläs** och **Åsa Nybos** teritual förra veckan annars undviker eller endast helt lätt rör vid det senaste årets mest påträngande aktuella tema så är det tydligt att de senaste månadernas nya livsritualer satt sina spår om än bara undermedvetet, åtminstone i mig som tycker mig se dessa kopplingar där jag inte sett några förut.

Brevväxlar om sina liv

Det handlar alltså om en performance uppbyggd enligt föreläsnings-snarare än föreställningsmodellen, där **Henriikka Himma** och **Fabian Nyberg** fattar tag i oli-

ka ändor av livets kretslopp och snurrar runt varandra ackompanjerade av musikern **Leissi**.

Fönstret till deras liv öppnas via deras brevkorrespondens sinsemellan: Den ena skjutsar sin mamma till cellgiftsbehandlingar som sakta blir allt mer hopplösa, den andra känner ett nytt liv som hon ger upphov till växa i sin egen kropp. Via dessa elementära milstolpar i en människas liv går berättelsen in i mer fjärran sfärer, i biologins och den experimentella fysikens värld.

Optimism och smärta

En enkel, rättfram mänsklighet och en humor och optimism som varvas med det smärtsamma håller hela tiden åskådarens fötter på jorden.

Scenografin består av två videoskärmar som visar kontrasterande men båda på sitt sätt meditativa dokumenteringar av en naturpromenad och en bilfärd i urban sommarmiljö. De skänker ögonen förströelse då de upplästa avsnitten annars skulle kännas väl långa och enahanda att följa med, utan att distrahera från innehåll.

Eventuellt skulle helheten ha kunnat inkorporera musiken lite mer smidigt. Nu känns avslutningens solomusikstycke lite abrupt påpikat på resten av helheten. Det är ändå skönt för öron och hjärna att vila sig på ett skickligt och inlevelsefullt utfört uppförande av *Aria detta "La Frescobaldia"* medan den processar och smälter den existentiellt meditativa karusellen som nu planar ut.

OTTO EKMAN

■ Sans souci bygger på brevväxlingen mellan Henriikka Himma och Fabian Nyberg. FOTO: JO HISLOP/PRESSBILD